

INTEGRAR ELS NOUvinguts EN ÈPOCA DE CONFUSIÓ GLOBAL

Temps magres

LLUÍS FOIX / Periodista

AVUI, 13 d'agost del 2008

Les confrontacions entre totalitarismes i democràcies ja no provoquen les guerres que causaren milions de morts a Europa i arreu del món el segle passat. Es oportú recordar en aquests moments de glòria olímpica xinesa que fa poc més de setanta anys els japonesos ocuparen bona part de l'Àsia del Pacífic i van humiliar la Xina i altres països del sud-est asiàtic.

ELS XOCS D'EXÈRCITS CONTINUEN i les guerres no han respectat mai les treves olímpiques. La crisi que ha esclatat entre Geòrgia i Rússia, entre una petita República caucàsica i el país més extens de la terra, ho demostra. El món ha viscut unes hores d'harmonia majestuosa per entrar sobtadament en un conflicte rabiós entre un ratolí i un lleó per una regió que només té 70.000 habitants. Hi haurà moltes bombes, molts avions que destruiran els punts neuràlgics de Geòrgia i d'Ossètia del Sud. No hi haurà grans mobilitzacions de tropes però seran moltes les víctimes.

ELS XOCS ENTRE POBLES I NACIONS ja no es mesuren pel poder dels exèrcits sinó que són confrontacions de civilitzacions, culturals, ètniques i religioses que tenen les seves arrels en temps perduts i remots. És una de les conseqüències de la socialització del coneixement que ens fa a tots iguals, independentment de si un és ric o pobre, si es tracta d'un país gran o petit, si té molta o poca força.

SABEM MÉS, HO SABEM GAIREBÉ TOT, però les claus que expliquen el funcionament de la societat global ens són desconegudes. Un dels perills més inquietants del moment actual és la manca de seguretat jurídica, que afecta tant les persones com els col·lectius, les nacions i els Estats. Es mouen capitals, béns, coneixement i informació en totes direccions sense saber d'on vénen ni on van.

ACABEM DE SORTIR DE LES BATALLES en el Far West financer, amb cares desconegudes, amb decisions quasi misterioses que transporten grans quantitats de diners que maregen els ciutadans que s'atrafeguen lluitant amb els números vermells dels seus comptes corrents. Aquest moviment global s'està perpetrant sense garanties jurídiques per obtenir o augmentar actius; em semblen una gran frivolitat i una injustícia que tindrà conseqüències col·laterals molt remarcables.

NINGÚ GOSA DIBUIXAR UNA RATLLA entre els damnificats i els vencedors d'aquesta nova cultura del progrés. Els principals actors del drama modern són "les condicions del mercat", les "exigències del mercat", les "pressions del mercat", les "exigències de la productivitat", l'"eficàcia" i tot el vocabulari inintel·ligible que circula per la xarxa financera, mentre els governs es mantenen suposadament al marge, sense lleis que posin límits i regles a la globalització.

VÉNEN TEMPS MAGRES QUE TENEN MOLT a veure amb els disbarats comesos en els últims anys, quan tot era ben vist si era per prosperar a l'ombra de la bombolla financera que protegia els espavilats que feien fortunes o estiraven més el braç que la màniga perquè la mà d'obra era barata, la demanda, desproporcionada, i el preu del diner era assequible per a tothom.

AIXÒ S'HA ACABAT. CALDRÀ BUSCAR maneres perquè la crisi econòmica no esdevingui una crisi amb conflictes socials i polítics. El fet que el govern Zapatero no hagi complert el que diu una llei orgànica aprovada amb tots els requisits que preveu la Constitució és d'una gravetat extrema. Quan és l'Estat qui no compleix una llei, tot l'edifici jurídic d'una societat se'n ressent.

LES NACIONS NO TENEN FOTOS FIXES i la realitat evoluciona amb el pas del temps. La integració de més d'un milió de persones nouvingudes ha estat més profitosa que negativa. En molts aspectes, des de la contribució al creixement fins a una certa estabilitat demogràfica passant per la saba d'humanitat fresca i nova que ens ha fet despertar de la autocomplaença en la qual estàvem instal·lats.

LA IMMIGRACIÓ MASSIVA, SOBTADA, de tants llocs, de tantes ètnies, de tantes cultures haurà de ser integrada sense perdre els trets bàsics de la nostra identitat. No es podrà fer només amb lleis que obliguin sinó amb propostes que convencin. Aquest és el gran repte que té avui Catalunya en aquests moments en què el pessimisme pot arribar a estendre una sensació de por col·lectiva. No hem conegut situacions iguals però sí semblants. I sempre n'hem sortit enfortits, malgrat la inseguretat i la confusió, que no és només local sinó global.

ARA QUE L'ECONOMIA ENS MOSTRA la seva cara més lletja potser ens haurem d'acostumar a deixar de viure en un ambient de riquesa més fictícia que real. Haurem de fer un gran esforç per garantir la convivència i el respecte als altres, siguin qui siguin i vinguin d'on vinguin. Qualsevol altra actitud em sembla temerària. I perquè això sigui possible Catalunya

ha de disposar de mitjans per millorar el nivell educatiu, la xarxa sanitària, les infraestructures per poder progressar, també en mig de la crisi. El finançament autonòmic no és un caprici dels polítics sinó una necessitat urgent de tots els catalans.